

bemærkninger på side 9 om offentlige lossepladser sikkerhedsstillelse forekommer ubegribelige, uden at synspunktet uddybes nærmere. Han anfører, at det er tydeligt i artikel 10, at offentlige lossepladser også skal lade brugerne betale den senere efterbehandling.

Her blander Peter Pagh krav om sikkerhedsstillelse sammen med artikel 10, som omhandler betalingen for deponering. Som det fremgår af lovbemærkningerne på side 9, er baggrunden for, at der også stilles krav om sikkerhed for offentlige anlæg dels at sidestille offentligt og privat ejede deponeringsanlæg i konkurrenceretlig henseende og dels at opnå sikkerhed for, at direktivet implementeres korrekt. Miljøstyrelsen er enig i, at brugerne af offentligt ejede deponeringsanlæg også skal betale den senere efterbehandling, det fremgår direkte af forslaget til § 50 a og lovbemærkningerne hertil.

Ad 4)

Peter Pagh anfører endelig, at ministeriet i forslaget til § 41 e har ændret den model, der blev valgt i jordforureningsloven om påbud på fremmed grund, og at påbud nu kun kan meddeles efter ekspropriation eller forudgående aftale.

Bemærkningen bygger muligvis på en misforståelse. Der kan således efter den foreslåede § 41 e, stk. 2 og 3 meddeles påbud uden ekspropriation eller forudgående aftale, når de omhandlede påbud vedrører selve den ejendom, hvorpå affaldsdeponeringsanlægget er placeret.

Til forskel herfra vedrører den bestemmelse, som Peter Pagh formentlig sigter til (§ 41 e, stk. 5) krav om monitoringsboringer »på fremmed grund«. Det er udtrykkeligt præciseret i lovbemærkningerne, at bestemmelsen vedrører monitoringsboringer, der skal placeres uden for den ejendom, hvorpå selve deponeringsanlægget er placeret. Der er tale om sædvanligvis små, faste anlæg, der ofte vil skulle være placeret på ejendommen igennem en meget lang årrække.

Påbud efter jordforureningsloven omfatter til forskel herfra typisk andre og i øvrigt mere kortvarige foranstaltninger. Da det ikke kan udelukkes, at der vil kunne forekomme tilfælde, hvor gennemførelsen af undersøgelser- eller oprydningsspåbud vil udgøre en ekspropriation, fremgår det dog udtrykkeligt af bemærkningerne til

jordforureningslovens § 44, stk. 2, at der ikke kan meddeles »tålepåbud« i en sådan situation.

Det er således Miljøstyrelsens opfattelse, at de forskelle, der er i adgangen til at meddele påbud uanset rådighed m.v. er begrundet i de forskellige forhold, som de to lovgivninger omfatter.

Som det fremgår, er Miljøstyrelsen således ikke enig i, at lovforslaget bygger på fejlfortolkninger af direktivet eller er unødigt kompliceret.«

Idet jeg i øvrigt henviser til Miljøstyrelsens gennemgang ovenfor, kan jeg om baggrunden for opretholdelsen af kravet i § 50, stk. 1, om at nye lossepladser skal være offentligt ejede oplyse følgende:

Direktivet regulerer ikke spørgsmålet om ejerskabet og er således ikke til hinder for en opretholdelse af bestemmelsen. Lovforslagets bestemmelse om sikkerhedsstillelsen omfatter alene de forudsigelige omkostninger. For så vidt angår de uforudsigelige omkostninger, vil der således stadig være behov for at opretholde kravet om offentligt ejerskab. Derudover er det uhensigtsmæssigt at ophæve § 50. Dette er begrundet i, at kommunerne har såvel anvisningspligt som anvisningsret, hvad angår bortskaffelse af affald. Dette princip blev indført for alt affald i begyndelsen af 1990-erne for at sikre tilstrækkelig deponeringskapacitet såvel lokalt som regionalt.

En ophævelsen af § 50 må forudses at kunne vanskeliggøre kommunernes muligheder for sikring af deponeringskapacitet. Der vil derfor være risiko for at ende i en situation som i starten af 1990-erne, hvor der var mangel på kapacitet.

For så vidt angår forslaget til en ny § 50, stk. 3 – lovforslag nr. L 205 – vil jeg tillade mig at henviser til bemærkningerne hertil. Det fremgår heraf, at den har en helt særlig begrundelse i de specifikke affaldstyper, der er tale om, og at man allerede ved indførelsen af § 50, stk. 2 og 3 tænkte på deponering af flyveaske og restprodukter fra kraftværker. El- og varmeproduktionsanlæggene har således traditionelt selv etableret anlæg til deponering af de specielle affaldstyper, der fremkommer ved forbrændingen. Udvidelsen af dispensationsadgangen for denne sektor er begrundet i, at strukturen i elsektoren har ændret sig til færre og større enheder.